

Sygn. akt IV Ka 402/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2015 r.

sprawy **S. Z.**

syna J. i W. z domu S.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego za czyn z art. 177 § 1kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 16 marca 2015 r. sygnatura akt VI K 703/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z dyspozycji punktu II eliminuje zwrot „tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 402 / 15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Świdnicy oskarżył S. Z. o to, że:

w dniu 8 września 2014r. w Ś. w woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, iż otwierając drzwi w kierowanym przez siebie pojeździe marki O. (...) nr rej. (...), nie upewnił się, że nie spowoduje zagrożenia w ruchu czym doprowadził do uderzenia drzwiami prawidłowo jadącego rowerem J. P., w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci wieloodłamowego złamania wyrostka łokciowego z przemieszczeniem odłamów złamania gałęzi dolnej kości łonowej lewej, które naruszyły czynności narządów ciała J. P. na okres powyżej dni siedmiu, tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 16 marca 2015r. sygn. akt VI K 703/14:

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne przeciwko oskarżonemu S. Z. o czyn opisany w części wstępnej wyroku tj. z art. 177 § 1 kk warunkowo umorzył na okres roku próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk zasądził na rzecz pokrzywdzonego J. P. nawiązkę w wysokości 1.000 (jeden tysiąc) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił S. Z. od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Z wyrokiem tym w części orzeczenia o karze nie pogodził się oskarżyciel publiczny.

Apelujący na podstawie art. 425 kpk, 427§1 i §2 kpk oraz art. 438 pkt 1 kpk:

I. zaskarżył powyższy wyrok w części orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego S. Z.,

II. wyrokowi temu zarzucił:

obrazę prawa materialnego – art. 67§3 kk w zw. z art. 47§1 kk wynikającą z jego zastosowania – poprzez orzeczenie wobec S. Z. nawiązki w wysokości 1000 zł na rzecz pokrzywdzonego jako rekompensaty za doznaną krzywdę podczas gdy w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego taka nawiązka może być orzeczona wyłącznie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Powołując się na przepis art. 437 kpk skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie nawiązki we wskazanej kwocie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie okazała się w pełni zasadna, ale – wobec kierunku apelacji tj. na niekorzyść oskarżonego - skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o nawiązce.

Ustalenia faktyczne wyroku pozostają niewątpliwymi, prawidłowa jest kwalifikacja prawna czynu z art. 177 § 1 kk, słusznie także Sąd I instancji uznał zaistnienie w sprawie podstaw dla warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego z art. 66 § 1 kk, których to ocen apelujący nie kwestionuje.

Błędnie jednak apelujący zarzuca obrazę prawa materialnego art. 67 § 3 kk przez zastosowanie wobec oskarżonego nawiązki na rzecz pokrzywdzonego przestępstwem a nie na rzecz podmiotu wskazanego w art. 47 § 1 kk (Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej).

Po pierwsze, nie dostrzegł apelujący, iż pokrzywdzony J. P. – stosownie do uprawnień procesowych w trybie art. 49 a kpk na rozprawie w dniu 16 marca 2015r. złożył wniosek o orzeczenie na jego rzecz zadośćuczynienia, o jakim mowa w art. 46 § 1 kk. W takiej sytuacji procesowej Sąd może orzec od oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia bądź zamiast niego nawiązkę, o czym mowa wprost w art. 46 § 2 kk.

Po drugie, w niniejszej sprawie przepis art. 47 § 1 kk nie może stanowić podstawy prawnej nawiązki, jak tego oczekuje apelujący. Wszak nawiązkę na tej podstawie orzeka się w razie skazania za przestępstwo umyślne, a przypisany oskarżonemu występki z art. 177§ 1 kk jest nieumyślnym.

Skoro więc umarzając warunkowo postępowanie karne wobec oskarżonego Sąd Rejonowy orzekł nawiązkę powołując się na przepis art. 67 § 3 kk, od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego, a nie na rzecz podmiotu wymienionego w art. 47 § 1 kk, to orzeczenie takiej treści znajduje oparcie także w przytoczonym powyżej przepisie art. 46 § 2 kk.

Korekty natomiast wymaga dyspozycja pkt. II – go zaskarżonego wyroku, bowiem orzeczenie o nawiązce nie pozostaje tożsamym z zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę (określonym w art. 46 § 1 kk), jak to błędnie redakcyjnie ujął

Sąd Rejonowy. Z tego powodu z omawianego punktu dyspozycji należało wyeliminować wadliwy zwrot „tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”.

O zwolnieniu oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k., co uzasadniają względy słuszności.